

KRÁLOVNÁ SEVERSKEJ KRIMI

TOP
Krimi

Camilla Läckberg

KAZATEL

KAZATEL'

Camilla Läckberg

KAZATEL'

slovar

Copyright © 2005 Camilla Läckberg
First published by Forum, Sweden.
Published by arrangement with Nordin Agency, Sweden.
Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2009, 2018
Translation © Mária Bratová 2009, 2018

ISBN 978-80-556-3488-3

Mickemu

Deň sa začal sľubne. Zobudil sa zavčasu, skôr než ostatní členovia rodiny, a len čo sa bez najmenšieho hluku poobliekal, podarilo sa mu nebadane vytratiť z domu. Dokonca si stihol vziať aj rytiersku prilbicu a drevený meč, ktorým radostne mával nad hlavou, keď bežal od domu k ústiu Kráľovej úžlabiny. Na okamih sa zastavil a s rešpektom sa zadíval na strminu, čo sa pred ním hadila prostriedkom kopca. Bola široká asi dva metre a tiahla sa niekoľko desiatok metrov až celkom hore, kde ponad vrchol práve začalo vykúkať slnko. Dokonalému výhľadu bránili tri skalné bloky, čo tam od vekov vytrčali. Pre šesťročného chlapca malo toto miesto priam magickú príťažlivosť, ktorú ešte zvyšoval prísny zákaz vstupovať do Kráľovej úžlabiny.

Svoje pomenovanie získala koncom devätnásteho storočia, keď Fjällbacku navštívil kráľ Oskar II. Chlapca však toto vôbec nezaujímalo. Pomaličky sa zakrádal do tienistej úžlabiny, len meč vytasil pred seba ako pri útoku. Ocko hovoril, že vo filme Ronja, zbojníkova dcéra, sa scény z Pekelnej úžiny odohrávajú práve tu. Pri pohľade na zbojníčku Mattis, ako tadiaľto cvála na koni, vždy cítil v žalúdku čudné šteklenie. Aj on sa sem chodieval hrať na zbojníkov, ale dnes sa rozhodol byť rytierom. Jedným z rytierov okrúhleho stola, aký bol aj v krásnej farebnej knižke, čo dostal na narodeniny od starej mamy.

Opatrne kráčal po veľkých skalách, vytrčajúcich zo zeme, no neprestával striehnuť, či sa nezjaví mocný drak s plameňmi šlahajúcimi z tlamy. Slnčné lúče nedosiahli až na dno úžlabiny, preto tu bolo chladno a ponuro. Presne tak, ako to vyhovuje drakovi. No on ho už čo nevidieť pripra-

ví o hlavu a po neľútostnom boji sa mu drakovo bezvládne telo napokon zvalí rovno k nohám.

Kútikom oka zazrel čosi, čo vzbudilo jeho pozornosť. Zo skalného výbežku trčal kus akejsi červenej látky. Zmocnila sa ho zvedavosť. Drak môže chvíľu počkať, veď čo ak nájde nejaký skrytý poklad? Odrazil sa a vyskočil, aby lepšie videl na výbežok. Na chvíľu sa zapotácal a zdalo sa, že spadne, ale odvážne zamával rukami a získal stratenú rovnováhu. Neskôr by ani za svet nepriznal, že sa bál, hoci v tej chvíli mal taký strach, aký vo svojom šesťročnom živote ešte nikdy nepocítil. Na skale totiž ležala nejaká teta a civela naňho. V prvom momente chcel utiecť, aby mu nestihla vynadať, že sa tu hrá, hoci to má zakázané. Možno by ho dokonca prinútila povedať, kde býva, možno by ho sama odvieďla k mame a otcovi, a tí by sa veľmi hnevali, lebo mu najmenej tisíc ráz povedali, že bez niekoho dospelého do Kráľovej úžlabiny nesmie chodiť.

Ibaže ona sa ani nepohla. Nemala na sebe nijaké šaty, preto sa veľmi zahanbil, že hľadá na holú tetu. To červené, čo zbadal, nebola látka, ale taška, ktorá ležala vedľa nej, nijaké šaty tam však neboli. Čudné, ako môže ležať nahá v takej zime?

Odrazu mu zišiel na um hrozný nezmysel. Čo ak je mŕtva? Inak si totiž nevedel vysvetliť, prečo leží tak nehybne. Vlastná myšlienka mu nahнала toľko strachu, že zoskočil zo skalného výčnelku a opatrne chrptom cúval k ústiu úžlabiny. Keď sa medzi ním a tou nahou tetou vytvoril niekoľkokometrový odstup, zvrtol sa a bežal, čo mu sily stačili. Už ho vôbec nezaujímalo, že mu rodičia vynadajú.

Prepotená plachta sa jej prilepila na telo. Erika sa prehadzovala na posteli, ale pohodlnú polohu ani tak nenašla. V spánku jej bránila aj svetlá letná noc a už tisíci raz si v duchu povedala, že nesmie zabudnúť zaobstarať na okná poriadne žalúzie, lepšie povedané prinútiť Patrika, aby to zariadil.

Jeho odľukovanie ju privádzalo do šialenstva. On si tu tak pokojne leží, pochrapkáva, kým ona noc čo noc bdie! Trochu doňho drgla v nádeji, že sa zobudí. Ale kdeže! Štuchla teda silnejšie. Čosi zahundral, pritiahol si prikrývku a otočil sa jej chrptom.

Vzdychla, ľahla si naznak, ruky prekrížila na prsiach a cívela na strop. Brucho ako veľký balón sa jej vydúvalo a vlnilo. Pokúšala sa predstaviť si bábätko, ako si v ňom veselo pláva. Možno si cmúľa palec. Zatiaľ to však pôsobilo neskutočne, nevedela si vytvoriť nijaký obraz. Už bola v ôsmom mesiaci gravidity, no ešte vždy nedokázala naplno pochopiť, že v jej tele sa naozaj hýbe človečik. No nič, veď zakrátko sa predstavy zmenia na skutočnosť. Erika sa zmietala medzi túžbou a obavami. Len ťažko si vedela domyslieť, čo ju čaká po pôrode. Pravdupovediac, v tejto chvíli ju väčšmi trápilo, že nemôže spať na brucho. Pozrela sa na osvetlený ciferník budíka. Štyri štyridsaťdva. Čo keby zažala lampu a chvíľu čítala?

O tri a pol hodiny neskôr a po prečítaní zlej detektívky, keď sa práve chystala vykotúľať z postele, zazvonil telefón. Slúchadlo už zo zvyku podala Patrikovi.

– Prosím, tu je Patrik, – ohlásil sa ospalo a zachrípnuto.
– Rozumiem, dočerta, o pätnásť minút som tam.

Obrátil sa k Erike. – Poplach. Musím ísť.

– Veď máš dovolenku! Nemôže ísť niekto iný? – Erika si uvedomila, že jej hlas znie plačlivo, ale taká noc by nikomu nepridala na nálade.

– Ide o vraždu. Mellberg chce, aby som bol pri tom. Aj on ta príde.

– Vražda? Kde?

– Tu vo Fjällbacke. Nejaký krpec dnes ráno v Kráľovej úžlabine našiel mŕtvu ženu.

Patrik sa vychystal veľmi rýchlo, lebo uprostred júla mu stačilo len ľahké oblečenie. Skôr než vybehol z domu, podišiel k posteli a vybozkával Erikino brucho na mieste, kde sa mu zdalo, že vidí nejaký hrbolček.

– Ahoj, bábätko. Poslúchaj mamínu, budem sa za vami ponáhľať.

Eriku pobožkal na líce a ponáhľal sa preč. Vzdychajúca Erika sa pozviechala z postele a obliekla si jeden zo stanov, čo sa honosne nazýval šatami. Prečítala už stohy kníh pre budúce mamičky, pritom však dospela k presvedčeniu, že všetkých autorov, ktorí píšu o radoostiach gravidity, by mali na námestí vystavovať v klietke hanby. K pravdivému opisu jej stavu totiž patril nedostatok spánku, bolesti chrbta, popraskaná pokožka, hemoroidy, potenie a hormonálne výkyvy. Ako by z nej

ešte mohlo sálať nejaké nadšenie? Hojdavým krokom opatrne schádzala dolu schodmi, hundrala si popod nos a túžila po šálke kávy. Možno sa jej po nej prestane krútiť hlava.

Keď Patrik dorazil na miesto, už sa tam horúčkovo pracovalo. Ústie Kráľovej úžlabiny ohradili žltou páskou, vedľa nej napočítal tri policajné autá a sanitku. Technici z Uddevally už pracovali a Patrik vedel, že teraz rozhodne netúžia po tom, aby im niekto pobehoval po mieste činu. Bola by to začiatočnícka chyba, čo však vôbec nebránilo jeho šéfovi komisárovi Mellbergovi, aby sa medzi nimi motal a prekážal im. Zhrozene sa pozerali na jeho topánky aj šaty, na ktorých sem určite prenášal celkom iné čiastočky a vlákna, než zhromažďovali. Keď Patrik zastal za páskou a zakýval na Mellberga, na ich veľkú radosť šéf zamieril k nemu a vyšiel až za zátarasu.

– Služobník, Hedström.

Jeho hlas prekypoval toľkou srdečnosťou a nadšením, že to Patrika až zaskočilo. Na okamih sa mu dokonca zdalo, že Mellberg sa ho chystá objasniť, našťastie sa mylil. Mellberg naozaj vyzeral ako vymenený. Patrik odišiel na dovolenku pred necelým týždňom, a muž, ktorý teraz pred ním stál, sa ani trochu neponášal na zachmúreného frfloša, ktorý sa netajil názorom, že dovolenky treba zrušiť.

Mellberg nadšene potriasol Patrikovi rukou a tľapol ho po chrbte.

– A ako to vyzerá doma? Sliepočka už zniesla vajíčko, alebo ešte nie? Už sa to blíži!

– No, vraj to nebude skôr než o nejaký mesiac, možno o šesť týždňov.

Patrik jednoducho nechápal, čo u Mellberga vyvolalo takéto prejavy nadšenia, premohol však zvedavosť a sústredil sa na prácu.

– Tak čo tu našli?

Mellberg vynaložil nemalé úsilie, aby z tváre zahnal radosťný úsmev, a potom ukázal na tienistú úžinu.

– Šesťročný chalan sa dnes ráno vykradol z domu, kým rodičia spali, lebo sa v lese chcel hrať na rytiera. Namiesto toho však našiel mŕtvu ženu. Hlásenie sme dostali o štvrt na sedem.

– Kedy sem dorazili technici?

– Asi pred hodinou. Prvá tu bola sanitka. Lekár hneď konštatoval, že sa už nič nedá urobiť, takže technici sa vzápätí pustili do práce. Tuším sú nejakí chúlостiví... Chcel som sa tam trochu poobzerať, ale musím ti povedať, že sa správali hrozne neúčtivo. Zrejme im udiera na mozog, keď sa celé dni plazia kade-tade s pinzetou v ruke...

Po týchto slovách Patrik okamžite spoznal svojho starého šéfa. Takto sa vyjadruje Mellberg. Z vlastných skúseností však dobre vedel, že by mu zbytočne niečo vysvetľoval. Jednoduchšie bolo pustiť jeho reči jedným uchom dnu a druhým von.

– Čo o nej vieme?

– Zatiaľ ešte nič. Odhadom môže mať tak dvadsaťpäť. Jediné, čo sa pri nej našlo, je kabelka, inak je načisto holá. Mimochodom, má celkom pekné kozy.

Patrik zatvoril oči a v duchu si opakoval ako mantru: Onedlho pôjde do dôchodku. Už onedlho pôjde do dôchodku...

Mellberg pokojne pokračoval: – Priamu príčinu smrti zatiaľ neurčili, má množstvo zranení. Po celom tele sú podliatiny a poranenia, spôsobené zrejme bodnutím noža. Ozaj, ešte niečo – ležala na sivej deke. Súdny patológ je už tiež tu, takže zrejme sa čoskoro dočkáme nejakého predbežného vyjadrenia.

– A nehlásili nám zmiznutie osoby v tomto veku?

– Nie, dokonca ani v okolí. Pred pár týždňami sa pátralo po nejakom chlapíkovi, ale ukázalo sa, že nešlo o nič vážne, iba ho omrzelo žiť s jednou babou v malom prívесе, preto si v meste narazil novú kosť a pokojne zdúchol.

Patrik zbadal, že tím ľudí zapodievajúcí sa mŕtvou ženou skončil svoju prácu a chystá sa ju dať odniesť. Na ruky aj nohy jej natiahli plastové vrecká, aby sa zachovali prípadné stopy. Po predbežnej obhliadke sa rozhodli telo ženy odviezť do Uddevally na podrobnú analýzu. Rovnako chceli postupovať aj s dekou, na ktorej ležala.

Odrazu sa všetci zarazili, akoby uprostred pohybu skameneli. Patrik vedel, že sa muselo niečo stať.

– Čo je?

– Neuveríte, ale sú tu aj nejaké kosti. A dve lebky. Podľa počtu kostí by som usudzoval, že patria k tým dvom lebkáam.

Leto 1979

Keď sa v letnej noci vracala na bicykli, rátala s tým, že niekto zastaví a na kúsku cesty ju odvezie. Oslava trvala trochu dlhšie, než predpokladala, ale o nič nešlo. Veď už bola dospelá, mohla si robiť, čo chce. Najdôležitejšie bolo, že sa aspoň na chvíľu mohla vytratiť od malej. Od decka, čo večne reve, neustále si vyžaduje pozornosť, chce to, čo mu nemôže dať. Veď práve tá krpaňa zavinila, že musela zostať bývať u mamy, u tej strigy, čo ju sotva púšťala z domu, hoci už mala dvadsať rokov. Aj teraz iba zázrakom smela odísť na oslavy letného snovratu.

Keby nemala dieťa, mohla by bývať sama a domov sa vracat', kedy by to sama uznala za vhodné. Nikto by sa jej nesmel starať do života. Dieťaťa sa chcela zbaviť, lenže striga s tým nesúhlasila a ona poslúchla. Teraz za to draho platí. Matka jednoducho omiela to isté – vraj keď už tak veľmi chcela dieťa, nech sa teda oň aj stará.

Striga bude určite zúriť, keď sa vráti až nadránom. Razí z nej alkohol, a to si takisto odskáče. Stálo to však za to. Odkedy je ten červík na svete, ešte sa tak dobre nezabavila.

Pri benzínovom čerpadle prešla cez križovatku a pokračovala po hradskej. Zanedlho odbočila doľava smerom k Bräcke, no takmer vletela do kríkov. Potom predsa len získala rovnováhu a prudšie šliapla do pedálov, lebo tu už stúpala do strmého kopca. Vlasť jej viali vo vetre. Všade vládlo ticho letnej noci. Na okamih zatvorila oči a spomenula si na podobnú, keď jej Nemeč urobil decko. Tá noc bola zakázaná a krásna, no nie až taká, aby za ňu teraz toľko platila.

Odrazu otvorila oči. Ktosi jej chytil bicykel. Posledné, na čo sa pamätala, bol povrch cesty, čo sa k nej blížil nezadržateľnou rýchlosťou.

Po návrate na policajnú stanicu v Tanumshede sa Mellberg celkom netypicky ponoril do hlbokých úvah. Ani Patrik toho veľa nenarozprával, pri šálke kávy mlčky hodnotil udalosti dnešného rána. V podstate bolo na kávu trochu teplo, no potreboval niečo silnejšie a alkohol sa rozhodne nehodil. Obaja si odťahovali košele od tela, aby sa aspoň trochu ochladili. Klimatizácia už dva týždne nefungovala a doteraz sa im nepodarilo zohnať nikoho, kto by ju prišiel opraviť. Predpoludním sa to ešte dalo vydržať, ale okolo obeda bolo neznesiteľne teplo.

– Dočerta, čo sa to vlastne stalo? – Mellberg sa zamyslene škriabal uprostred hniezda z vlasov, ktoré si na hlave vytváral zložitými úpravami, len aby zakryl plešinu.

– Musím priznať, že vôbec netuším. Máme iba mŕtvu ženu, ktorá ležala na dvoch kostrách. Keby som nevidel tú mŕtvolu, ešte by som pripustil, že je to kanadský žartík nejakých pubertiakov. Kostry mohli napríklad ukradnúť zo školského kabinetu alebo z laboratória. Žiaľ, máme tu aj zavraždenú ženu. Začul som komentár technika, podľa neho kostry nevyzerajú ako čerstvé. Vraj to nejako súvisí s tým, v akom prostredí doteraz ležali. Či boli vystavené vplyvom počasia, alebo, naopak, ukryté. Dúfam, že patológ povie aspoň nejaký približný údaj, najmä čo sa týka veku.

– Čo myslíš, kedy by sme mohli dostať nejaké predbežné vyjadrenie? – Mellberg ustarostene zmraštil spotené čelo.

– V priebehu dneška určite, ale potom mu zrejme pár dní potrvá, kým všetko podrobne preskúma. Takže zatiaľ musíme pracovať s tým, čo máme. Kde sú ostatní?

Mellberg zavzdychal. – Gösta si dnes zobral dovolenku. Samozrejme, zasa nejaký prekliaty golfový turnaj alebo čo.

Ernst a Martin odišli na zásah. Annika je na Tenerife. Určite si myslela, že toto leto tu bude zasa pršať. Chuderka. Vo Švédsku je takéto počasie, a ona sa trepe bohviekam!

Patrik sa znova prekvapene pozrel na Mellberga, lebo ho zarazil nečakaný prejav sympatie. Dialo sa niečo nezvyčajné, na to by dal krk. Na hľadanie príčiny však nemal čas. Čakali ho oveľa dôležitejšie úlohy.

– Viem, že aj ty máš dovolenku, ale nemohol by si ju prerušiť a pomôcť s týmto prípadom? Ernst naň nemá dosť fantázie a Martin je priveľmi neskúsený na to, aby mohol viesť vyšetrovanie, takže ťa naozaj dosť potrebujem.

Žiadosť predniesol tak zaliečavo, že Patrik bol ochotný hneď a zaraz na ňu pristúpiť. Zrejme bude mať za to doma peklo. Upokojovalo ho len vedomie, že keby ho Erika potrebovala, dostane sa k nej za štvrt hodinku. Navyše si v tejto horúčave začali liezť na nervy, nakoniec im možno aj prospeje, ak sa z domu vyparí.

– Najprv by sme mali overiť, či neprišlo hlásenie o nejakej nezvestnej. Mali by sme vziať do úvahy čo najväčší priestor, povedzme, od Strömstadu až k Göteborgu. Požiadam Martina alebo Ernsta, aby sa o to postarali. Tuším som ich počul prichádzať.

– Výborne. Len tak ďalej!

Mellberg vstal od stola a radostne potľapkal Patrika po pleci. Patrik si uvedomil, že všetko je ako zvyčajne – on odrie celú robotu a Mellberg zlíže smotanú. Ani sa už neoddalo pre to rozčuľovať.

S povzdychom vložil do umývačky svoju aj Mellbergovu šálku. Bolo mu jasné, že dnes sa opaľovacím krémom natrieť nemusí.

– Vstávajte! Toto nie je hotel, aby ste celé dni len vylihovali a podaromnici zabíjali čas!

Ostrý hlas prenikol Johanovi až do mozgu. Opatrne otvoril jedno oko, no potom ho rýchlo zatvoril, oslepený slnečnými lúčmi.

– Dofrasa... – zahundral jeho o rok starší brat Robert, obrátil sa a hlavu si zakryl poduškou. Veľmi rýchlo mu ju však strhla, takže si s hundraním sadol.

– Keby sa tu človek aspoň raz mohol ráno vyspať!

– Každé ráno si tu chrápete, lenivci! Veď už bude poludnie! Keby ste sa každú noc neflákali a bohviečo nevyvádžali, nemuseli by ste celé dni prespať. Naozaj by ste mi mohli trochu pomáhať. Bývate tu zadarmo, jete zadarmo, dospelí chlapi! Veď nežiadam od vás tak veľa, len aby ste svojej chudere matke aspoň niekedy podali pomocnú ruku.

Solveig Hultová stála pred synmi s rukami vbok. Bola chorobne tučná, bledá ako človek, ktorý nikdy nevychádza z domu. Neumyté mastné vlasy jej v strapatých prameňoch padali do očí.

– Máte takmer tridsať rokov, ale stále žijete na môj úkor. Že sa nehanbíte, dospelí chlapi! Mimochodom, odkiaľ máte na to, aby ste každý večer niekde popíjali? Nerobíte a ešte nikdy som od vás nevidela ani korunu na domácnosť. Poviem vám len toľko – keby tu bol váš otec, raz-dva by vás naučil móresom! Už ste niečo počuli o úradoch práce? Veď pred dvoma týždňami ste sa tam mali hlásiť!

Tentoraz si podušku na tvár priložil Johan. Pokúšal sa nepočúvať hromženie, vnímať ho ako zaseknutú platňu, ibaže aj jemu podušku šikovne strhla. Musel si sadnúť, hoci v hlave mu bubnovalo, akoby v nej pochodovala celá armáda aj s orchestrom.

– Raňajky som už odložila. Postarajte sa o seba sami!

Solveigino obrovské telo sa vykotúlalo z izbičky, v ktorej bratia ešte vždy bývali spolu. Poriadne treskla dverami. Neopovážili sa znovu zaľahnúť, zato však vylovili škatuľku cigariet a obaja si zapálili. Kašľali na raňajky, veď cigarety ich vždy prebrali k životu.

– Včera to bola vydarená akcia... – Robert sa zasmial a vyfúkol niekoľko dymových prstencov. – Hovoril som, že tí budú mať v dome parádne veci. Veď je veľkým šéfom v Štokholme, takí si dožičia len to najlepšie.

Johan mlčal. Na rozdiel od svojho staršieho brata mu adrenalinové akcie nespôsobovali potešenie. Niekoľko dní pred vlámaním a po ňom mával v hrdle guču a žalúdok mu zvieralo od strachu. No vždy urobil, čo Robert prikázal, nikdy si ani len nepomyslel, že by to mohlo byť inak.

Včerajšia vlámačka im vyniesla najbohatší úlovok za posledné obdobie. Ľudia už totiž začínali byť opatrní, v chate si nenechávali drahé veci, skôr ta odkladali haraburdy, čo

nemali kam dať, alebo ich nakúpili vo výpredajoch, takže nestáli ani za fajku močky. Včera sa im však podarilo dostať k novému televízoru, DVD-prehrávaču, našli aj Nintendo, dokonca šperky domácej panej. Keď Robert všetko predá, na to má už zabehané kanály, dostanú peknú kôpku peňazí. Pravdaže, dlho im nevydržia. Takéto peniaze priam pália vo vrecku, po pár týždňoch z nich nezostane nič. Pomíňajú sa na hazard, zábavy, lacné čačky a podobné nezmysly. Johan sa pozrel na drahé hodinky, čo mal na ruke. Ešte dobre, že mama sa pri pohľade na ne nedovtúpila, aké sú vzácne. Keby vedela, koľko stáli, jej reči by nemali konca-kraja.

Niekedy sa cítil ako veвериčka behajúca v kolese, čo sa vôbec nikdy nezastaví. Iba roky plynú. Vlastne sa od ich pubertálnych rokov vôbec nič nezmenilo a nijaké východisko nevidel. Jeho životu dávalo zmysel len jedno jediné – to však až doteraz udržal v tajnosti aj pred Robertom. Vnútorňý hlas mu našepkával, že keby sa mu zdôveril, k ničomu dobrému by to nevedlo. Robert by to svojimi hrubými rečami len pošpinil.

Na okamih si dožičil pomyslenie na jemný dotyk jej vlasov na jeho zarastenom líci, na drobnú ruku v jeho veľkej dlani.

– Počuj, nesnívaj mi tu s otvorenými očami, čaká nás more roboty.

Robert s cigaretou v kútiku úst vstal z postele a vyšiel z izby. Johan ako vždy poslušne vykročil za ním. Na iné sa nezmohol.

V kuchyni na svojom zvyčajnom mieste sedela Solveig. Od útleho detstva, od chvíle, keď sa to stalo s ich otcom, ju vídávali sedieť na stoličke pri okne. Prstami sa horúčkovitým dotýkala otvoreného albumu. Na fotografiách bola krásna. Rokmi ju však čoraz väčšmi obaloval tuk a tučnota zakryla postavu a črty tváre.

Vyzerala ako v tranze. Prsty žili svojím vlastným životom, jednostaj sa pohybovali, hladkali a hľadali. Už celých dvadsať rokov sa hrabala v tom prekliatom albume, vždy znova a znova ho prerábala. Podchvíľou kupovala nový album, znova doň ukladala fotografie a novinové výstrižky. Vraj ešte lepšie a krajšie. Johan nebol taký hlúpy, aby nechápal, že je to jej spôsob, ako si zachovať spomienku na

šťastné roky. Raz predsa len bude musieť uznať, že to všetko je už v nenávratne.

Fotografie pochádzali z obdobia, keď bola Solveig pekná. Vrchol dosiahla v čase, keď sa vydala za Johanna Hulta, mladšieho syna Ephraima Hulta, známeho kazateľa náboženského spoločenstva, majiteľa najúrodnejšieho a najprosperujúcejšieho hospodárstva v tomto kraji, ku ktorému patrilo aj panské sídlo. Johannes bol bohatý švihák, ona zrejme chudobná, ale najkrajšia z celého Bohuslānu. V tom čase to tvrdili naozaj všetci. Dôkazom boli články, ktoré zozbierala, keď ju až dva roky po sebe korunovali za Májovú kráľovnú krásy. Tieto články a čiernobiele fotografie starostlivo stráži-la a už celých dvadsať rokov každý deň triedila. Uvedomovala si, že krásavica je kdesi pod vrstvami tuku, no prostredníctvom obrázkov ju vedela udržať pri živote, hoci sa jej rok čo rok väčšmi strácala.

Johan sa pozrel na matku, ale potom vykročil za Robertom. Naozaj mali ešte veľa práce.

Erika uvažovala, že sa vyberie na prechádzku, no vzápätí usúdila, že by to nebolo od nej najmúdrejšie, lebo slnko stálo vysoko a zo všetkých strán sálala horúčava. Počas gravidity jej bolo skvelo, až kým neprišla vlna horúčav. Od tej chvíle sa cítila ako spotená veľryba a zúfalo vyhľadávala chládok. Pozorný Patrik prišiel na nápad kúpiť pre ňu stolový ventilátor, bez ktorého sa v dome už ani nepohla. Nosila ho so sebou ako najväčší poklad. Jeho nedostatkom bolo pripojenie na elektrinu, preto mohla sedieť len tam, kam dočiahla šnúra, čo ju trochu obmedzovalo v slobodnom pohybe.

Na verande našla dokonalé miesto, kde sa mohla vystrieť na pohovku a zo stola ju ovieval ventilátor. Lenže nijaká poloha jej nevyhovovala dlhšie než päť minút, preto sa jednoducho vrtela a usilovala sa nájsť čo najpohodnejšiu pozíciu. Chvilami dostávala kopance do rebra, vzápätí ju čosi, pravdepodobne pästička, knokautovalo do boku, takže sa znovu musela postaviť. Nevedela si predstaviť, ako také čosi vydrží ešte celý mesiac.

S Patrikom žili spolu ešte len pol roka, keď oľarchavela, no vôbec ich to nezaskočilo. Obaja už boli trochu starší, ve-

deli, čo chcú, a nevideli dôvod, pre ktorý by mali s graviditou otáľať. Všetko bolo jasné, ale v poslednom čase trochu zneistela, čo zrejme patrilo k situácii. Možno si predsa len užili primálo bežného života a mohli počkať... Vydrží ich vzťah, keď sa tu zrazu zjaví malý votrelec a uzurpuje si všetku pozornosť, ktorú doteraz venovali iba jeden druhému?

Vášnivá a slepá láska prvých týždňov sa pomaly vytratila, pod nohami cítili pevnú pôdu a spoznali svoje dobré aj zlé stránky. Ale čo ak sa v kolotoči po narodení dieťaťa ukáže, že sa kamsi vytratil aj ich dobré vlastnosti? Koľkokrát už preštudovala štatistiky o vzťahoch, čo skrachovali počas prvého roka po narodení dieťaťa? Pravdaže, teraz je neskoro o tom premýšľať. Čo sa stalo, už sa neodstane, napokon, ona aj Patrik nevýslovne túžili po dieťati a tešili sa na jeho príchod. Veľmi dúfala, že práve túžba ich ešte dlho ochráni pred nepríjemnými stránkami očakávanej zmeny.

Keď telefón zazvonil, strhla sa. S námahou sa zdvihla z pohovky a dúfala, že volajúci bude mať dosť trpezlivosti a nepoloží, kým sa dostane k telefónu.

– Prosím!

– No nie, to si ty, Conny?

– Ale celkom dobre, iba som na takúto horúčavu trochu tučná.

– Navštíviť? Jasné... zjazdíte k nám na kávu.

– Prenocovať? No... – Erika si v duchu povzdychla.

– Jasné, môžete. Kedy prídete?

– Dnes večer? Jasné, nie, nie je to problém. Usteliem vám v hostovskej izbe.

Vyčerpane zložila slúchadlo. Vlastniť dom vo Fjällbacke počas letných mesiacov znamenalo aj nevýhodu. Odrazu sa totiž vynorili všetci príbuzní aj známi, ktorí počas desiatich chladných mesiacov ani len nezatelefonovali. Kým v novembri nejavili najmenší záujem o stretnutie, júl pokladali za stvorený na návštevy, najmä s vidinou bezplatného ubytovania a výhľadu na more. Erika začínala veriť, že tento rok sa nad ňou zlutovali, lebo už uplynula polovica júla a nikto sa neohlásil. Až teraz sa ozval bratanec Conny, ktorý bol spolu s manželkou a dvoma deťmi na ceste z Trollhättanu do Fjällbacky. Išlo len o jednu noc, a to by mohla vydržať.

K svojim dvom bratancom nikdy neprekypovala láskou, no dobrá výchova jej nedovoľovala odmietnuť, hoci by to najradšej urobila, lebo ich odjakživa pokladala za obyčajných príživníkov.

Erika sa veľmi radovala, že s Patrikom môžu bývať v dome vo Fjällbacke, a teda aj prijímať hostí, pozvaných i nepozvaných. Po nečakanom tragickom úmrtí Erikíných rodičov sa síce švagor pokúsil dom predať a vytĺcť z toho peniaze. Jej sestra Anna však v tom čase už mala dosť jeho fyzického aj psychického týrania. Opustila Lucasa a ako spolumahajiteľka domu sa postarala, aby nedošlo k jeho predaju. So svojimi dvoma deťmi však naďalej bývala v Štokholme, preto sa Erika s Patrikom mohli do domu vo Fjällbacke nasťahovať. Samozrejme, časom budú musieť natrvalo vyriešiť bytovú otázku, no zatiaľ Erika prekypovala šťastím, že ho majú, a bývali v ňom celý rok.

Poobzerala sa okolo seba a usúdila, že ak chce dom pripraviť na príchod hostí, mala by sa poponáhľať. Trochu zapochybovala o Patrikovom názore na takúto inváziu, ale potom len mykla plec, napokon, nechal ju tu samu a uprostred dovolenky začal chodiť do práce, takže jej nesmie zazlievať, keď prijme hostí. Veľmi rýchlo zabudla, že ešte len pred chvíľou Patrikovu neprítomnosť vlastne uvítala.

Ernst a Martin sa práve vrátili z výjazdu a Patrik ich hneď zapojil do prípadu. Zavolať ich do svojej pracovne. Nemohol si nevšimnúť, že Ernst bol až purpurový od zlosti, lebo vyšetrovaním prípadu poverili Patrika. Rozhodol sa však tento prejav ignorovať. S tým si musí poradiť Mellberg, v najhoršom prípade, ak Ernst odmietne spolupracovať, poradí si aj bez kolegu.

– Predpokladám, že ste už počuli, čo sa stalo.

– Správu sme zachytili vo vysielačke. – Martin, mladý a plný entuziazmu, na rozdiel od Ernsta, sedel na stoličke rovný ako pravítko a v ruke zvieral poznámkový blok a pero.

– V Kráľovej úžlabine sa našlo telo ženy, ktorú zavraždili. Bola nahá, vek medzi dvadsať a tridsať rokov. Pod ňou sa našli dve ľudské kostry neznámeho pôvodu aj veku, no